

www.jollibre.com

Titol original: *The Most Beautiful Place in the World*

© Del text: 1988, Ann Cameron

© De les il·lustracions: 1988, Thomas B. Allen

© De la traducció: 1998, Mercè Senabre

© D'aquesta edició:

2018, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Grup Promotor S. L.

Carrer de les Ciències 73, Nau 10.

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 91 744 90 60

ISBN: 978-84-16661-59-6

Dipòsit legal: M-3000-2017

Printed in Spain – Imprès a Espanya

Segona edició: maig de 2018

Més de 5 edicions publicades en Grup Promotor

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'Art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

El lloc més bonic del món

Ann Cameron

Il·lustració de la coberta de

Juan Ramón Alonso

jollibre

*Per a Pablo Zavala,
que em va ajudar a conèixer Guatemala.*

Em dic Juan i visc a Guatemala, a les muntanyes. El meu poble, San Pablo, té tres volcans grandiosos a la vora i està voltat de cingles altíssims. A prop també hi ha tot de turons costeruts amb camps de color verd brillant: són camps de blat de moro, d'alls i de cebes. A les valls, a l'ombra dels arbres alts hi creixen els fruits vermells del cafè.

9

Hi ha munts de flors i d'ocells: àguiles, oriol, òlibes, colibrís i estols de papagais salvatges que es llancen rabents des dels arbres i ens roben el moresc, xerrotejant en aquella llengua que només entenen ells.

San Pablo és a prop d'un gran llac, que encara té set pobles més al voltant. La gent va d'un poble a l'altre, sobretot amb grans llanxes o amb canoa. També hi ha una carretera, però no està en gaire bon estat.

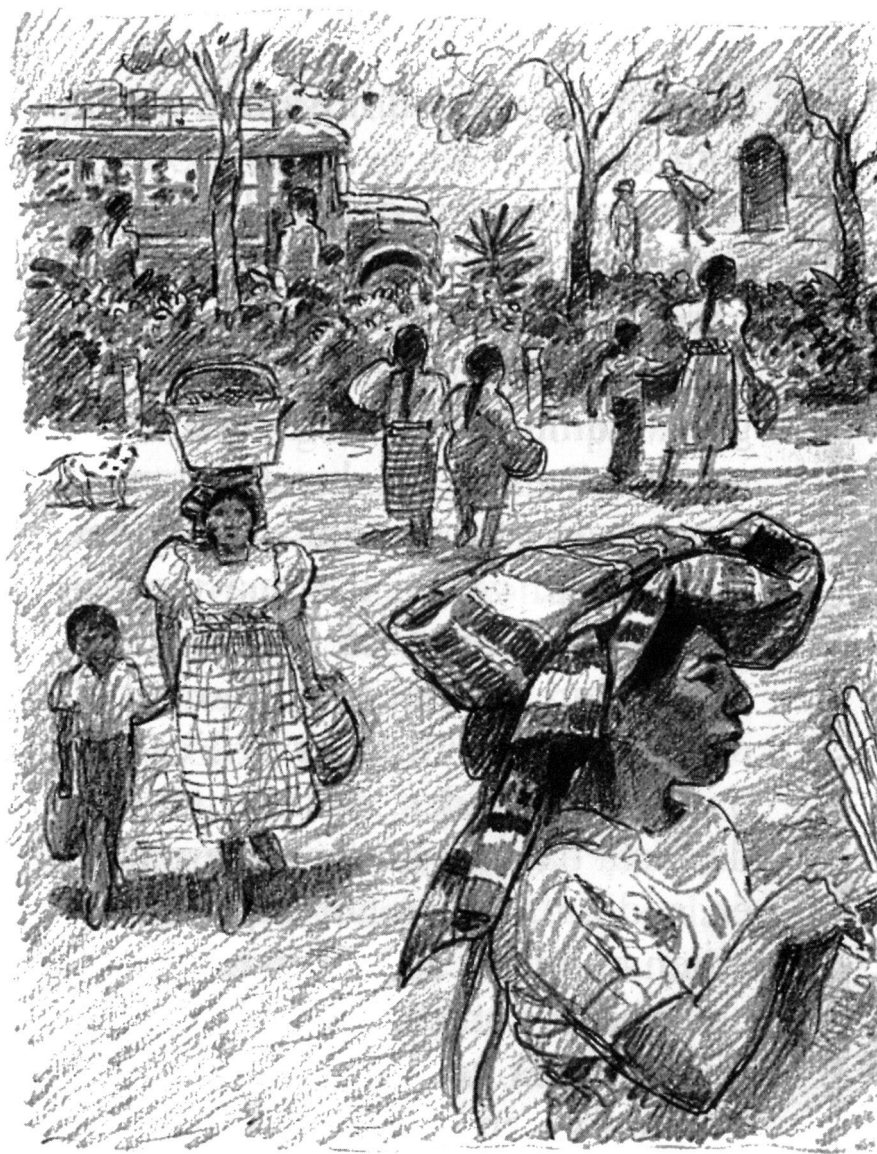
10 Jo no hi he estat mai, en cap d'aquests pobles, només he estat a San Pablo. Així i tot, a la nit m'agrada baixar fins a la vora del llac i contemplar les llums de les canoes dels pescadors reflectides damunt l'aigua negra, les llums dels altres pobles que fan pampallugues des de l'altra banda del llac i els milers d'estels al cel. Sembla com si tots aquests llums diguessin: «No estàs sol, nosaltres també som aquí».

Pels carrers del poble, de San Pablo, hi ha gossos perduts i pols, uns quants cotxes i uns quants autobusos que venen de les ciutats grans; també hi ha mules que traginen llenya des de les muntanyes i munts de gent

que encara traginen més coses: gerres d'aigua i paneres grosses totes plenes de pa o de verdura col·locades damunt el cap, criatures lligades a l'esquena o, de vegades, pesants taulells de fusta que es balancegen a l'espatlla; és a dir, traginen tot allò que es volen endur a casa. Com que no hi ha gaires cotxes, qualsevol cosa que vulguis te l'has de carregar tu mateix, tant se val com sigui de pesada.

11

L'únic moment que la gent no tragina res és a la nit, que és quan surt a fer un tomb pel poble, a distreure's, a explicar històries i a fer petar la xerrada amb els amics. Tot-hom es passeja pels carrers, normalment pel mig, i si ve un cotxe quan algú està xerrant tan tranquil o explicant una història interessant, doncs el cotxe s'ha d'esperar fins que s'acabi la història i la gent surti del mig del pas. I és que aquí les històries són importants i els cotxes, no.

Allà baix, vora la platja, hi ha un lloc que és especialment bonic. És una casa només de planta baixa, però és gran i amb moltes finestres, i tot de flors i palmeres al voltant; al jardí hi ha paons que es passegen per la gespa verda i una porta de ferro que s'obre, i així pots arribar tot xino-xano fins a l'aigua.

És on jo vaig néixer. Bé, de fet vaig néixer en una caseta petitona darrere d'aquesta casa. El meu pare era el guarda que s'encarregava de la casa gran, i a ell i a la mare els havien deixat de franc una caseta al darrere, que és on vivien. Però quan vaig néixer jo, el pare volia sortir amb els seus amics a la nit com feia abans de casar-se, i la mare deia que no teníem prou diners per a això. Llavors es van començar a barallar i un dia el pare se'n va anar. Em van dir que havia agafat l'autobús cap a la capital, que no cau pas tan lluny, però no ha tornat mai més a

veure'ns a la mare o a mi. La veritat és que em recordo més dels paons que hi havia a la gespa allà on vivíem que no pas del pare.

Quan el pare se'n va anar, la gent rica que tenia la casa gran va haver de llogar un nou guarda perquè se n'encarregués, i és clar, va voler que visqués a la nostra caseta, és a dir, que la mare se'n va haver d'anar. Només tenia disset anys i no tenia cèntims ni sabia com fer-se càrrec de mi, o sigui que em va agafar i se'n va tornar a casa de l'àvia. L'avi es va morir ja fa molt de temps, però, per sort per a nosaltres, l'àvia no és pobra. Té una casa feta de blocs de ciment, amb finestres sense vidres, però amb uns porticons de fusta que ella tanca a la nit o quan plou. La casa té quatre habitacions i totes les parets de dins són plenes de pintures fetes pel meu oncle Miguel, que són molt boniques, i ell diu que algun dia les vendrà.

A fora, l'àvia hi ha plantat tot de flors i per això la casa fa molt de goig. Però el millor de tot és que tant la casa com el terreny que l'envolta són de l'àvia. Guarda els papers que ho demostren en una capsa de ferro sota el llit i està segura del que diuen, perquè algú de qui es refia els hi va llegir i ningú, gràcies a Déu, no li pot prendre la casa ni el terreny, a l'àvia.

La casa de l'àvia és gran, però és força plena de gent, perquè també hi viuen els meus tres oncles solters, i de vegades alguna de les meves cinc tietes casades i els seus fills també venen a estar-s'hi una temporada. De vegades fins i tot hi han passat temporades els fills dels cosins de l'àvia. De fet, si algú de la família es queda sense feina, està malalt, no pot viure més amb el marit o bé li passa alguna cosa, ve a viure a casa l'àvia. Ella es fa càrrec de tots fins que s'es-

pavilen i poden tirar endavant sols un altre cop. Però de vegades diries que ella voldria que tots plegats s'espavilessin més de pressa.

L'àvia es guanya la vida venent arròs amb llet al mercat gran, on la gent va a comprar menjar cada dia. Aquest arròs amb llet és una mena de líquid una mica espès que no es menja amb cullera, sinó que es beu calent en un got. És dolç i amb molta canyella, i l'àvia és la persona que el fa més bo de tot el poble. Es lleva cada dia a les cinc del matí per coure'l. És una cosa que ha fet gairebé cada dia, durant tota la seva vida, d'ençà que tenia tretze anys.

Quan la mare i jo ens en vam anar a viure a casa l'àvia, jo em despertava al matí al llit on dormia amb la mare i sentia els sorolls que feien els altres quan es llevaven. L'oncle Miguel murmurava:

–On tinc la sabata? On és, la sabata? I la sabata?

La tieta María renyava el seu fill Carlitos a cau d'orella:

–Ja t'has tornat a fer pipí al llit, oi?

18 També sentia l'Angélica, la nena petita i grassoneta de la tieta Tina, que plorava perquè no es volia dutxar; i m'arribava l'oloreta de la llenya del foc de la cuina i el baf de l'arròs amb llet que es coïa en un perol gros i negre, tot fumant, i les *tortillas* de l'esmorzar que es torraven. Llavors ens tocava a mi i a la mare d'agafar les tovalloles i anar-nos-en cap a la dutxa.

A casa l'àvia hi ha aigua corrent, però la majoria de la gent no en té. Ella diu que la necessita per al seu negoci de l'arròs amb llet. En canvi, no té electricitat ni aigua calenta a la dutxa. Segons ella, l'electricitat i l'aigua calenta són coses d'aquestes que són cares i no pas gaire importants.

